

Merhaba güzel dostlar; canımıza can, sesimize heyecan katan dostlar... Her zaman olduğu gibi bu programda da bizden, içimizden bir şeyler bulacağınızın garantisini veriyoruz sizlere... Dilimizin kültürel zenginliklerle harmanlanarak oluşturduğu deyimlerimize baktığımızda bahsedeceğimiz konu üzerine bir sürü deyim olduğunu görebiliyoruz. Bu mevzunun ne olduğunu ile ilgili sizleri daha fazla meraklandırmadan söyleyelim: Yol... Evet, bildiğimiz yol... Gidilen-gelinen, dönülen-dönülmeyen, gide gide bitirilemeyen, sonu görünmeyen, belki karanlık belki aydınlık, sevdiklerimizle bizi kavuşturan bazen ayıran bazen de sılayı gurbete bağlayan. Ya da kendimizi bulmak için yol alıp sevdalardan, şarkılar türküler söyleten yollar...

-*--

Sevdadan aldık yolumuzu karşımızda sizleri bulduk, ne şanslıyız ki sizlerle yola çıkmışız, siz yolumuza çıkmışınız, yol aramışız da gönlümüz yol göstermiş ve tuttuğumuz yolda sizin gibi değerli dostları bulmuşuz. Yoldaş olmuşuz, yani aynı yolda, aynı amaçlar için, aynı dilde ve aynı frekansta, birbirimizin çekim alanındaız. Yoldaş kelimesi sanat müziği bestekârlarımızdan Şükrü Tunar'ın bir eserini hatırlattı. Yeri gelmişken paylaşmak çok anlamlı olur aslında. Kısaca belirtmeli ki Şükrü Tunar bir klarnet virtüözüdür. Döneme damgasını vuran birçok ses sanatçısının vazgeçilmez sahne arkadaşı olmuştur. Bugün de bu şarkısı bize yoldaş olsun... Daha ilk dizelerinde ince bir yakarışa tanık olacağız "Canımın yoldaşı ol gönlüme bir neş'e bırak"...

-*--

Dünya iki kapılı bir han ve biz bu handa her nefes alışımızla bir sınava tabii tutuluyoruz. Yaptıklarımız kadar yapmadıklarımızla yol alıyoruz. Ne yaşıyorsak ve nasıl yol alıyorsak; yanımıza kimleri yol arkadaşı kabul ediyorsak kendimizle ilgili ipuçları da topluyoruz demektir. Kimimiz sultan, kimimiz çoban... Ne olduğumuzun değil, önemli olan nasıl insan olduğumuzdur. Çünkü bizi bundan mesul tutan bir Yaradan'ımız var. Bahşedilen bu yolda kimler ve neler çıkıyorsa karşımıza, bizlere aynalık ediyorlar el birliğiyle. Aynı yolu Âşık Veysel, uzun ve ince olarak nitelendiriyor. Gözleri göremese bile gönül gözüyle bize çok şey gösteren bir ozan, bir bilgedir Âşık Veysel... Şimdi bakalım bize bu türküde daha neler anlatıyor.

-*--

Uykuda dahi yürüyoruz ki gidiyoruz gündüz gece... Bugün geriye dönüp baktığımızda dünden çok uzak görünen yollarda buluyoruz kendimizi. Bu yol hüznü de neşeyi de kucaklayan bir yol. Yaşadığımız her duygu bize yol göstermek üzere bizimle birlikte yol alıyor yanı başımızda. Zaman zaman bu yolda çareler düğümliyor ya da bize öyle geliyor. Ama hepsi yaşayarak öğrenilir. Biri vardır ki o yaşanmışlıkları özellikle de aşk, doğa, ayrılık, gurbet, sıla özlemi ve ölüm konularıyla duygularımızı içten, samimi gerçekçi ve kendine özgü yalın diliyle anlatır. İşte bu kişi de Karacaoğlan'dır.

-*--

Madem birbirimize yol arkadaşı olduk bir teklifimiz var... Şöyle Ayaş'a doğru yola düşelim sizlerle... Ayaş da neresi, nerden çıktı ki şimdi... Tabii ki türkülerimizden... Boşu boşuna demedik onlar yaşanmışlıkları anlatır diye. Çok uzak değil zaten. Ankara'da yanı başımızda olduğunuz düşüncesinden yola çıkarsak

şirin bir ilçeye gidelim. Hoş bunun için zahmete de gerek yok çünkü dinleyeceğimiz türkü bizi oralara götürmüş olacak

Efendim Ayaş, tarihte önemi büyük olan İpek Yolu üzerinde yer alır. Tarih öncesi dönemlerden beri Hititler, Frigler, Galatlar ve Romalıların egemenliğine tabi olmuş. Bugün ise başkentimize sadece 1 saatlik mesafede bulunan Ayaş, kaplıca, ılıca ve içmeceleriyle de ünlüdür. Yeşilin birçok tonunu barındırmasının yanı sıra sakladığı bir lezzet vardır ki onun adı da duttur. Dut, seven için emsalsiz bir meyvedir ve adına her yıl festivaller düzenlenir. Durum böyle olunca türkülerimizin söyleyecekleri de çoktur. Bakalım bizi Ayaş'a götürecek türkümüz bize neler anlatacak.

-*--

Sevgili Dostlar, bu hafta yollarla haşır neşir olduk. Yola çıktık, yol aldık, yol aradık, yol bulduk sonunda yolun sonuna vardık. Çünkü bu hafta yolları aldık yanımıza ve müziğimizin anlattıklarıyla geçmişten bugüne neler olup bittiğini anlamaya çalıştık. Yine özel bir türküyle sizlere veda edeceğiz. Metel atma geleneğinin kayıtlara geçen en keyifli örneklerinden biri; Çanakkale yöremize ait. Metel atma ezgili söylenen manilere denir. Bu gelenek sadece kadınlar içindir. Kadınlar mani okurlar ve onlara sadece alkışlar eşlik eder. Bu, söylenen sözlerin daha iyi anlaşılabilmesi içindir. Ritmi böyle tutan yöre kadınları Evreşe yollarında aldıkları ilhamla yaklaşık 30 tane dörtlük söylemiş... Şimdi bu dörtlüklerden bazılarını kulak vereceğiz. Böylece programımızı da noktalamış olacağız. Hepinize esenlikler diliyoruz, hoşça kalın.